

«Καρποφόρα» η Σύνοδος Γραφείων Διασύνδεσης στην Καστοριά

Ο κ. Καμμάς μιλάει στη Σύνοδο

Επιμύθια από τη Σύνοδο

Ευχαριστήρια επιστολή του κ. Καμμά προς τους διοργανωτές της Συνόδου

Από τις 7 έως 10 Δεκεμβρίου 2005 συνήλθε στην Καστοριά η **τακτική σύνοδος των Γραφείων Διασύνδεσης** όλων των ΤΕΙ της Ελλάδος. Με την ευκαιρία αυτής της συνόδου οργανώθηκε από το εκεί παράρτημα του Τ.Ε.Ι. Δυτικής Μακεδονίας, Επιστημονική Ημερίδα με γενικό θέμα: **ε-επιχειρήν εφαρμογές του ηλεκτρονικού εμπορίου**, όπως και **σεμινάρια**, εκπαιδευτικού χαρακτήρα, σχετικά με την επιχειρηματικότητα.

Κατά γενική ομολογία, το τετράημερο αυτό υπήρξε ιδιαίτερα παραγωγικό δεδομένου ότι όχι μόνο συζητήθηκαν διεξοδικά όλα τα τρέχοντα θέματα, που απασχολούν την οριζόντια δράση των Γραφείων Διασύνδεσης αλλά, συγχρόνως, κατατέθηκαν και πολύ σημαντικές προτάσεις για υλοποίηση του υπολοίπου σχεδιασμού που περιλαμβάνεται στον προγραμματισμό του 2006.

Ταυτόχρονα το θέμα της Επιστημονικής Ημερίδας έδωσε την ευκαιρία ουσιαστικής ανταλλαγής απόψεων μεταξύ ειδικών επιστημόνων και τοπικής κοινωνίας και απέδειξε, για μία ακόμη φορά, την ανάγκη της μεγαλύτερης δυνατής **διασύνδεσης** μεταξύ των φορέων εφαρμοσμένης επιστημονικής τεχνολογίας, όπως τα ΤΕΙ, με επαγγελματικούς και συνεταιριστικούς φορείς, μέσα στο περιβάλλον συγκεκριμένων αγορών όπως π.χ. η Καστοριά με την παραγωγή και την εμπορία των γουναρικών και των δερμάτων.

Δεν θα πρέπει πάντως να παραβλεφθεί ότι σ' αυτή την πανέμορφη πόλη, που μόνη της εισάγει στην Ελλάδα τόσο συνάλλαγμα όσο, σχεδόν, ολόκληρη η ναυτιλία μας, το πραγματικό ποσοστό ανεργίας ξεπερνά το **30-32%** του ενεργού πληθυσμού, απόδειξη - κατά την ταπεινή μας άποψη - της συνεχούς διεύρυνσης της «ψαλίδας» των εισοδημάτων των Ελλήνων και του χαρακτηριστικού κοινωνικο-οικονομικού στοιχείου της εποχής μας που συνοψίζεται επιγραμματικά στο: **«Λιγότεροι και πλουσιότεροι, περισσότεροι και φτωχότεροι»**

Η οργάνωση όλων των εκδηλώσεων υπήρξε άψογη, όπως άψογη υπήρξε και η υποδοχή των πολλών προσκεκλημένων από τους αρμόδιους του Γραφείου Διασύνδεσης του ΤΕΙ Δυτικής Μακεδονίας, κ. κ. Λάζαρο Τσικριτζή και Γιάννη Σινάτκα.

Η θερμή ατμόσφαιρα που επικράτησε στις εκδηλώσεις αυτές αντιστάθμισε τον παραδοσιακά χειμωνιάτικο τοπίο αυτής της πόλης- κόσμημα της Ελλάδος.

Αντώνης Καμμάς, Αντιπρόεδρος ΤΕΙ Αθήνας

Η έννοια και η αναγκαιότητα της «επιχειρηματικότητας»

Εισήγηση του **Αντώνη Καμνίτη**
Αντιπροέδρου Τ.Ε.Ι. Αθήνας,
στη Σύνοδο των Γραφείων
Διασύνδεσης στην Καστοριά

Είναι σαφές, εδώ και μερικά χρόνια, η πρόθεση της Ευρωπαϊκής Ένωσης να προωθήσει στις νέες γενιές των ευρωπαίων, την έννοια της επιχειρηματικότητας. Η πρόθεση αυτή κατά την άποψή μου, συνάδει με μία γενικότερη μεταστροφή της συνολικής Ευρωπαϊκής πολιτικής από την άμεση μεταπολεμική περίοδο μέχρι τις ημέρες μας, αποτέλεσμα της νομοτελειακής μετάλλαξης των οικονομιών των Ευρωπαϊκών χωρών την ίδια περίοδο.

Η Ευρώπη του 1950 ήταν η Ευρώπη της υπεραπασχόλησης, της τεράστιας ετήσιας αύξησης του ΑΕΠ, της μεγάλης ζήτησης αγαθών και υπηρεσιών, του υπερπρονοιακού κράτους και των αναρίθμητων ευκαιριών. Μέσα όμως σε μισό αιώνα όλα άλλαξαν.

Οι βομβαρδισμένες πόλεις ανοικοδομήθηκαν, τα σπύτια γέμισαν ηλεκτρικές συσκευές, οι οικογένειες απέκτησαν δύο, τουλάχιστον, αυτοκίνητα ιδιωτικής χρήσης, τα μικρά καταστήματα αντικαταστάθηκαν από τα Super markets και οι κοινωνίες, απόλυτα φυσιολογικά, όδευαν προς υπερκατανάλωση, τη διεύρυνση των κοινωνικών παροχών και την -πάσης φύσεως- κρατική και ιδιωτική σπατάλη.

Για να φθάσουμε, το 1973 στην πρώτη και το 1978 στη δεύτερη πετρελαϊκή κρίση όπου, μέσα σε μία νύχτα, οι Ευρωπαίοι είδαν την τιμή του πετρελαίου να πενταπλασιάζεται και, πολύ φυσικά, την υπερκορεσμένη αγορά των να βυθίζεται σε μια πρωτοφανή ύφεση.

Σύγχρονα η τεχνολογική επανάσταση της μικροηλεκτρονικής άνοιξε μεν νέους ορίζοντες στις επιστήμες και την απασχόληση έκλεισε όμως αμετάκλητα παραδοσιακές πύλες έρευνας και εργασίας.

Η δεκαετία 1970-1980 ήταν η σημαντικότερη στη σύγχρονη κοινωνική και οικονομική ιστορία της Ευρώπης γιατί, κατά τη διάρκειά της, ανατράπηκαν παραδοσιακές δομές, ιεραρχίες και προτεραιότητες αμφισβή-

τήθηκαν πολιτικά συστήματα και αναθεωρήθηκαν, μη αμφισβητούμενες επί αιώνες, αξίες και αρχές.

Η κλασική Κεϊνσιανή αντίληψη της ανάπτυξης εκτοπίστηκε από την οικονομική πολιτική ατζέντα των Ευρωπαϊκών κυβερνήσεων σαν αναποτελεσματική και η συνταγή «**η προσφορά ακολουθεί τη ζήτηση**» αντιστράφηκε πλήρως μέσα από την αντίληψη ότι «**κάθε προσφορά δημιουργεί την ιδίαν αυτής ζήτησης**» που υιοθέτησε ο Milton Friedman και η Σχολή του Σικάγου δημιουργώντας έτσι τη θεωρία των **οικονομικών της προσφοράς**.

Μία θεωρία που, λίγα χρόνια αργότερα, μετατράπηκε σε πολιτικό-οικονομικό σύστημα με την καθιέρωση των **Reaganomics** στις Η.Π.Α. και των **Thatcheromics** στο Ηνωμένο Βασίλειο, για να συνεχισθεί και να επαυξηθεί από τους σημερινούς Ευρωπαίους ηγέτες, ανεξάρτητα της προσωπικής ιδεολογικής θέσης από την οποία ξεκίνησαν, κάποτε, την πορεία τους προς τους Λαούς τους.

Δεν πρόκειται να αναλύσουμε, μέσα στα πλαίσια αυτής της παρουσίασης, τα θετικά και τα αρνητικά ενός πολιτικο-οικονομικού συστήματος ούτε να εμπλακούμε σε ατέρμονες συζητήσεις που, τις περισσότερες φορές, εκτρέπονται σε ανούσιες αντιεπιστημονικές αντιπαραθέσεις, ιδεοληπτικού χαρακτήρα.

Αυτό όμως που έχει για μας σημασία είναι ότι μέσα σ' αυτόν τον καταγισμό μεταλλάξεων των οικονομικών παραμέτρων, της υπερπληροφόρησης μέσω του διαδικτύου, των χρηματοπιστωτικών αλλαγών, της ελάττωσης του κόστους του χρήματος και του κόστους παραγωγής, **η παραδοσιακή ατομική επιχείρηση που στηρίχθηκε, για πολλές δεκαετίες, στην απλή έμπνευση, το επιχειρηματικό ένστικτο και την πολύ προσωπική εργασία μάλλον τείνει προς εξαφάνιση.**

Έχουμε ζήσει, τα τελευταία είκοσι χρόνια, Οβιδιακές μεταμορφώσεις της επιχειρηματικής δραστηριότητας σε παγκόσμια κλίμακα. Οικονομικοί κολοσσοί εξαφανίσθηκαν ή συγχωνεύθηκαν, παραδοσιακές παραγωγί-

κές μονάδες μετατράπηκαν σε εμπροτικούς οίκους και ανθούντα, μέχρι πρότινος, επαγγέλματα κατακλύζουν σήμερα τα ταμεία ανεργίας ή, στην καλύτερη περίπτωση, αδυνατούν να προσφέρουν στους επαγγελματίες κάτι περισσότερο από μία υποαπασχόληση για τη στοιχειώδη επιβίωσή των.

Μέσα στο κλίμα αυτό το άνοιγμα μίας νέας επιχείρησης, συνήθως περιορισμένου κεφαλαίου και υψηλής έντασης προσωπικής εργασίας συνιστά, αναμφίβολα, μεγάλο ρίσκο. Απόδειξη αδιαμφισβήτητη ο αριθμός των νέων επιχειρήσεων που κλείνουν μέσα στους πρώτους **τρεις με εννέα μήνες** από την έναρξη των εργασιών των, αφήνοντας πίσω των οικονομικά προβλήματα που, μέσω του πιστωτικού συστήματος, οδηγούν πολλές φορές τον επιδοχο επιχειρηματία σε μακροχρόνια ομηρία και οικονομική και ψυχική εξουθένωσή του.

Αυτήν ακριβώς την εξέλιξη επιχειρεί να προλάβει, στο μέτρο του εφικτού, και να θεραπεύσει η εισαγωγή της «**επιχειρηματικότητας**» στην εκπαίδευση των νέων μας (και όχι μόνον)

Μία επιχειρηματική ιδέα θέλει οργάνωση, εκμετάλλευση της τεχνολογίας, μελέτη της αγοράς, μελέτη των μηχανισμών προώθησης των πωλήσεων, μείωση των λειτουργικών εξόδων, μελέτη των προοπτικών και συχνή αξιολόγηση της πορείας της επιχείρησης, ανεξάρτητα του μεγέθους της και των επενδυθέντων κεφαλαίων.

Θέλει ακόμα πλήρες πλάνο κεφαλαικών αναγκών, επιλογή των πηγών χρηματοδότησης και ελαχιστοποίηση των «νεκρών» χρόνων που υπάρχουν συχνά μεταξύ ικανοποίησης των πιστώσεων και επιχειρηματικών εισπράξεων.

Αυτά και πολλά άλλα συνιστούν πλέον το επιστημονικό γνωστικό αντικείμενο της επιχειρηματικότητας που, όπως γίνεται εύκολα αντιληπτό, εκτείνεται πολύ ευρύτερα από επιμέρους, αναγκαίες για τη δημιουργία επιχειρήσεων, παραμέτρους.

Κανείς και ποτέ δεν ισχυρίστηκε ότι το επιχειρηματικό ταλέντο διδάσκεται στα σχολεία, ούτε -πολύ πε-

ρισσότερο- υποσχέθηκε στα νέα παιδιά ότι, ακολουθώντας τους κανόνες της επιχειρηματικότητας, θα μετατραπούν σε μεγαλοεπιχειρηματίες.

Το πρόβλημα δεν βρίσκεται στους αφορισμούς και τις ιδεοληψίες.

Βρίσκεται ακριβώς αντίθετα, στην αντίληψη και τη βάσιμη πρόβλεψη ότι ένα σημαντικό ποσοστό των νέων αφοροίτων μας θα στραφούν προς το ελεύθερο επάγγελμα ή τη μικροεπιχείρηση σαν μοναδικές διεξόδους **επιβίωσης** των και όχι από διάθεση υλοποίησής του, παρωχημένου πια στις μέρες μας, «**αμερικάνικου ονείρου**»

Αυτούς ακριβώς τους νέους μας που έχουν ήδη διδαχθεί και αφομοιώσει το γνωστικό επιστημονικό τους αντικείμενο έρχεται να καλύψει, έναντι των караδοκούντων κινδύνων της ανοικτής αγοράς, η **διδασκαλία της επιχειρηματικότητας, ο επιχειρηματικός προσανατολισμός των και η πρακτική της υλοποίησής του.**

Χωρίς τις γνώσεις αυτές, πολύ φοβάμαι ότι οι νέοι απόφοιτοί μας θα μοιάζουν με στρατιώτες που ρίχνονται στη μάχη με ατελή εφόδια, άρα καταδικάζονται εκ προοιμίου στην ήττα.

Το να επιχειρήσει κάποιος να διδάξει κανόνες επιχειρηματικότητας στη Νεοελληνική κοινωνία του 21ου αιώνα είναι, κατά μετρίστηρη έκφραση, ιδιαίτερα δύσκολο. Γιατί όμως;

Υπάρχουν άπειρες απαντήσεις που, πολύ φοβάμαι ότι αφορούν μόνο τη συμπτωματολογία χωρίς να θίγουν την αιτιοπαθογένεια του προβλήματος.

Θεραπεία όμως χωρίς διάγνωση δεν μπορεί να υπάρξει.

Γι' αυτό και εντοπίζω την αναφορά μου, αποκλειστικά και μόνο στον αιτιοπαθογενετικό μηχανισμό αυτής της δυσπραγίας μήπως και συμβάλω, έστω και ελάχιστα σε μία και μόνο παραδοχή.

Και αυτή η αναφορά δεν είναι άλλη από την πάνκοινη αντίληψη, ότι στον τόπο μας η δημόσια διοίκηση θεωρεί όλους τους πολίτες «ανέντιμους». Έτσι έχει δημιουργήσει ένα πλέγμα

συνέντευξη στη σελ. 14